

Ο ΛΕΑΝΔΡΟΣ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΙΚΩΝ.

(Ὅρα φυλ. 8 καὶ 10).

A.

Ἰουλία τῇ Ἰφιγένειᾳ.

Ἐφυγες, φιλάττη Ἰφιγένεια, καὶ ἄρῃσες εἰς Κολάμας τὴν φίλην σου εἰς Λαβύρινθον ἀδιέξοδον. Σὺ μὲν ἀπῆλθες εἰς βίον εἰρηνικὸν καὶ εὐδαίμονα μετὰ συζύγου ἀγαθοῦ, εὐπόρου, τρυφῶσα εἰς τὴν ποιητικὴν καὶ χλοερὰν φύσιν τῆς Μεσσηνιας, ἐγὼ δὲ ἔμεινα εἰς τὰς ἀσκήσεις Ἀθῆνας, ἐν μέσῳ τῆς τύρβης καὶ τῆς πάλης τῶν παντοίων πολιτικῶν τε καὶ ἐρωτικῶν διπραγῶν τῆς πρωτεύουσας. Ἰδοὺ διατὶ μετὰ τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν σου δὲν σὲ ἀπῆντησα, ἀλλ' ἤδη ἔχω ἀνάγκη νὰ ἐκχύσω τὴν καρδίαν μου εἰς φίλην, ἀπὸ νηπιότητος ἀγαπῶσάν με καὶ ἐννοοῦσαν.

Ἐνθυμῆσαι, ἀναγνώσασα τὸν δῦσμοιρον πότμον τῆς ὁμωνύμου σου Ἀργείας παρθένου. Προσφέρθη, ἐν Αὐλίδι, θυμὰ εἰς τὸν βωμὸν τῶν Θεῶν ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τῆς, χάριν κοινοῦ τῶν εὐκνημίδων Ἀχαιῶν συμφέροντος. Παρ' ὀλίγον προσφέρθη, ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐγὼ ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου θυμὰ τῆς πολιτικῆς, χάριν τῶν συμφερόντων δύο ἀτόμων. Γνωρίζεις, ἐκ τῶν ἐφημερίδων, τὰ μεταξὺ τοῦ πατρὸς μου καὶ τοῦ στρατηγοῦ *. Ἀμα ἡ Γενναϊότης του ἀνεβιδάσθη, τῇ ἐνεργείᾳ αὐτοῦ, εἰς τὴν ἔδραν τοῦ ὑπουργοῦ, ἤρχισε ν' ἀπολακτίζῃ πᾶσαν ἐπιρροήν του, κατ' ἀρχὰς μὲν ἐνιστάμενος λάθρα εἰς τὸν διορισμὸν του ὡς γεροῦσιαστοῦ, εἶτα δὲ ἀντιπράττων ἀντικρυς εἰς τὰ συμφέροντά του καὶ τὴν ἐπιρροήν του. Τοσοῦτον ἐτύφλωσε τὸν ἄνθρωπον ἡ φιλοδοξία, ἐνόμισεν, ὅτι δύναται ὅχι μόνον νὰ υπάρξῃ πολιτικῶς ἄνευ κηδεμονίας, ἀλλὰ νὰ ἰδρυθῇ καὶ κομματάρχης τις καὶ περὶ αὐτὸν φάλαγγα ἰσχυρὰν νὰ παρατάξῃ. Ὁ νήπιος ἀποτίει ἤδη τὰ ἐπιχειρήματα τῆς ματαιότητός του. Ἡ πτώσις του ἐπικρατεῖται. Αἱ προτάσεις του ἀπορρίπτονται· σφοδρὰ ἠγέρθη κατ' αὐτοῦ ἀντιπολίτευσις εἰς τὰς Βουλὰς. Οἱ φίλοι τῶν καιρῶν τοῦ γυρίζουσι τὸ φύλλον, καὶ ὅλοι τῷ στρέφουσι τὰ νῶτα· τὸ δὲ ὠραιότερον πάντων, Ἰφιγένεια, φιλάττη μου Ἰφιγένεια, εἶναι ὅτι διαλύεται καὶ ὁ κακότυχος ἐκεῖνος ἀρράβων μου μετὰ τοῦ ἀνουςίου καὶ ἀγραμμάτου Κλεάνθους.

Σὺ, ἥτις ἄλλοτε, ἐν τῷ σχολείῳ μ' ἀπεκάλειε φιλόδοξον, ματαίαν διὰ τὰς ἰδέας μου, καὶ με συνεχάρης ἀρράβωνισθεῖσαν, θὰ υποθέτῃς ἴσως, φίλη μου, ὅτι με λυπεῖ ἡ διάλυσις αὕτη... Τίποτε, μεχρὶ τοῦδε, δὲν μ' ἐχαροποίησε τοσοῦτον! Ἐπὶ στιγμὴν, τ' ὁμολογῶ, εἶχα αἰσθανθῇ πρὸς τὸν

Σ. τοῦ Σ. Εἰς τὴν δευτέραν συνέχειαν τοῦ διηγήματος τούτου, ἐν σελίδι 234 § 8 ἀντὶ τοῦ ἔννυμ. ἀπορριπτεῖται ἀνάγκῃ τοῦ ἔννυμ. ἀπορριπτεῖται.

Κλεάνθην τεχνιτὴν τινα, οὕτως εἰπεῖν, κλίσειν, εἶχα κολακευθῇ συνδέουσα τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας μου μετὰ τοῦ ὀνόματος τῆς ἰδικῆς του, ἀλλ' ἐγνωρίσα ἐν τάχει, ὅτι ἦτο αὐτὸς ἐκ τῶν πολλῶν ἐκεῖνων νέων, οἵτινες, φεῦ! διαψεύδουσι τὴν ἐνδοξὸν ἢ τὴν ἐντιμὸν καταγωγὴν. Ὅχι μόνον οὐδεμίαν διέσωσαν τῶν ἀρετῶν τῶν γονέων των, γενεᾶς τοῦ ἀγῶνος, ὅχι μόνον πᾶν ἐλάττωμα αὐτῶν παρέλαβον, ἀλλὰ προσέθεσαν καὶ νέα, καὶ εἶναι σήμερον, ὀλίγων ἐξαιρουμένων, ὄντα ἀσήμαντα καὶ γελοῖα. Φαντάσου ἂν τὸ τοιοῦτον ἦτο δυνατόν νὰ συμφωνήσῃ πρὸς τὰ αἰσθήματά μου!...

Καλὰ ὅτι ὁ νέος δὲν διέτριψε καὶ εἰς Παρισίους! Θὰ ἦτο γελοιωδέστερος, διότι βλάξ, ὡς εἶναι, τοιοῦτος, μὰ τὸ ναί, ἤθελεν ἐπιστρέφειν, καὶ τότε δὲ θὰ ἦτον ἡ κόλασις τῆς συζύγου του. Τὸν ἐνόησα, ποῦ λέγεις, τὸν φίλον· ἀλλὰ χάριν τῶν γονέων μου, τὸν ἐπολιτευομένην καιρὸν τινα, καὶ μόνον, ὅτε δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ ὑποφέρω, ἤρχισα νὰ τοῦ κάμω μούτρα. Ἢδη, μὲ δικαιοῦνουν κατὰ πάντα καὶ ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου, καὶ ὑπεσχέθησαν εἰς τό ἐξῆς νὰ μὴ με βιάσων εἰς τὰς κλίσεις μου. Τώρα εἶμαι εὐτυχῆς κόρη! Τώρα δύναμαι ν' ἀφῇθ' ὀλίγον καὶ εἰς τοὺς ὀνειρούς τῆς καρδίας μου.

Πρὸς τὶ τῶντι τὰς νέας, μόλις αἰσθανθῶσιν ἐαυτάς, νὰ θέλουν οἱ γονεῖς των νὰ βάλλωσιν ὑπὸ τὸν ζυγόν; διατὶ δὲν τὰς ἀφίνουν νὰ χαρῶσιν ἐπ' ὀλίγον τὴν ἐλευθερίαν των, τὴν νεότητά των, τὴν τρεφομένην ἀπὸ αἰσθήματα, ἀπὸ ὄνειρα, ἀπὸ ἰδανικότητα. Οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας, αἱ γλυκεῖαι ὁδὸναι τῆς ψυχῆς, ἅπας ἐκεῖνος ὁ κόπος τῆς ἰδανικότητος, ἰδοὺ τί τέρπει, ἰδοὺ τί ἀνατρέφει καὶ κρατύνει τὴν ἐφήμερον, ἀλλ' ὠραίαν αὐτὴν ἡλικίαν... Ἐρχεται ἔπειτα ἡ ὥρα τοῦ ἀδυσωπῆτου Θεοῦ Ἰμεναίου. Τότε ἀδιάφορον πλέον τί μᾶς φυλάττει ἡ Μοῖρα. Τότε εὐκολώτερον φέρομεν τὴν σοβαρότητα ἢ τὴν ἀστασίαν τοῦ κυρίου μας καὶ συζύγου, τότε τὸ ἄσμά του, ἢ ἡ μουρμούρα του, ἢ ὁ νυκτικὸς σκοῦφος του δὲν μᾶς κάμνουν τόσην ἐντύπωσιν. Μητέρες τῶν τέκνων μας, θέλομεν τὰ συνηθίσει, διότι ἐγνωρίσαμεν, ἀπελαύσαμεν καὶ ζῶν ἐνθυμωτέραν.

Ἀλλὰ βλέπω ὅτι πολυλογῶ, καὶ ὅτι τὰ τοιαῦτα ἀντίκεινται εἰς τὰς ἀρχὰς σου, φιλάττη μου Ἰφιγένεια, σοῦ, ἥτις ἦσο ἐξ ἀρχῆς σοβαρὰ καὶ φρόνιμος νέα καὶ πάσης ματαιότητος ἀνωτέρα.

Γράψε με, σὲ ἱκετεύω, πῶς τὰ ὑπάρχεις με τὸν πολυτάλαντον, ἢ καὶ σκουφοφόρον συζυγόν σου, καὶ λάβε παρ' αὐτοῦ γενναίαν καὶ ἄδειαν ἀπουσίας διὰ νὰ ἔλθῃς ἐδῶ. Τοῦτο σοὶ εἶναι ἤδη εὐκολον, ὅταν ἡ σελήνη τοῦ μέλιτος πρὸ ἐνὸς παρῇθῃς ἔτους. Μ' εἶναι ἀναγκαῖα ἡ παρουσία σου. Ἐχω ἅπειρα πράγματα νὰ σ' ἐκμυστηρευθῶ τὰ ὅποια δὲν τολμῶ νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς πτερόεν φίλον. Ὑγιαίνει καὶ εὐδαιμόνει.

Ἡ ἀγαπῶσά σε καὶ ἀσπαζομένη

ΙΟΥΛΙΑ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΤΗ ΙΟΥΛΙΑ

Ἡ φιλότατη ἐπιστολή σου, ἀγαθή μου Ἰουλία, διάφορα καὶ ἀντίθετα διηγείρεν εἰς τὴν ψυχὴν μου αἰσθήματα. Καὶ ἐχάρην καὶ ἐθλίβην ἐνταυτῷ. Ἐχάρην μὲν, διότι με λέγεις, ὅτι εἶσαι εὐτυχής· κινδυνεύουσα νὰ λάβῃς σύζυγόν σου, νέον ὃν ἔπαυσες ν' ἀγαπᾷς καὶ νὰ ὑπολήπτεσαι, ἀπῆλλαξας ἔσως τὸ μέλλον τῆς ζωῆς σου ἀπὸ θλίψεις καὶ δυσαρρεσκείας. Ἐθλίβην δὲ, διότι τὸ πρᾶγμα ἀπέσθη οὕτω πῶς, καὶ ὅχι ὡς νῦν χόμμεθα ὅλοι· τοιαύτη διάρρηξις ἐπισυμβαίνουσα ἅπαξ εἰς τὴν ζωὴν τῆς νέας ἀφίνει τραῦμά τι, ἂν ὅχι μὲν ἀνίατον, ἀλλὰ δυσεξάλειπτον πολλάκις. Ἰδοὺ δὲ σὺ καὶ πάλιν μέλεις νὰ γίνῃς ὑπόθεσις τῶν ὁμιλιῶν τοῦ κόσμου, ὡς πρὸ ὀλίγου εἰσέτι, διὰ τὸν ποιητὴν σου ἐκείνον τὸν Λεάνδρον· οὕτως, ὑποθέτω, τὸν ὠνόμαζον. . . Τὸ τελευταῖον τοῦτο κατ' ἐμὲ εἶναι τὸ πάντων λυπηρότατον. Συνεφώνεις καὶ σὺ μετ' ἐμοῦ ἄλλοτε, με ὅλον τὸ ἀνεξάρτητον τοῦ χαρακτήρός σου, ὅτι τὸ ὄνομα τῆς κόρης πρέπει νὰ διασώζεται ἀσπilon καὶ ἱερὸν ὡς πάλαι ποτὲ τὸ τῆς Ἑστιάδος. . .

Ἄλλ' ὡς νὰ σὲ βλέπω ἤδη ὀργιζομένην, δυσανασχετοῦσαν καὶ με τὰς ὥραιάς ἐκείνας λευκάς χεῖράς σου συνθλῶσαν τὴν ἐπιστολήν μου, καὶ « νὰ τὴν πάλιν με τὰς συμβουλὰς τῆς, με τὰς ἐπιπλήξεις τῆς » ἐπιφωνοῦσαν. Ἔστω, παύω· τὰ γεγόμενα δὲν ἀπογίνονται, ἐλέγομεν εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἔρχομαι νὰ σ' εἰπῶ καὶ ἐγὼ τὰ κατ' ἐμὲ.

Με μακαρίζεις, φιλότατη Ἰουλία, καὶ ἐμακαρίζον καὶ ἐγὼ ἐμαυτὴν, ὅτι εὐρέθη ἀνὴρ τοικοκίρης, ὡς λέγομεν συνήθως, θελήσας, ἐμὲ κόρην ἀπροικον, νὰ λάβῃ σύζυγόν του, χάριν τῆς νεότητός μου καὶ τῶν προτερημάτων μου, ὡς ἔλεγε. Γνωρίζεις πόσον ἐχάρησαν οἱ ἀγαθοὶ γονεῖς μου διὰ τὴν τοιαύτην ἀνέλιπτον τύχην, καὶ πόσων νεανίδων ἠρέθισα τὸν φθόνον. Καὶ τῶντι ἡ περίστασις ἦτο σπανία εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἄνδρες εὐκατάστατοι δὲν νυμφεύονται πλέον πτωχὰς κόρας. Ὁ σύζυγός μου μεγαλοκτηματίας εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, μόνον ἀπόφασιν εἶχε νὰ ἐνασχοληθῇ εἰς τὴν καλλιέργειαν καὶ τὴν βελτίωσιν τῶν κτημάτων του, βέβαιος ὢν ὅτι ἡ σύμπραξις γυναικὸς οἰκονόμου καὶ ἀλλοτρίας πάσης φαντασιοπληξίας ἤθελε συντελέσει μεγάλως εἰς τοὺς ἀξιεπαίνους σκοποὺς του. Τίποτε τοῦτου φρονιμώτερον, καὶ ἐγὼ ὑπετάχην ἀσμένως εἰς τὴν μοῖραν ταύτην, εὐγνωμοσύνη μὲν πρὸς αὐτόν, χάριν δὲ τοῦ μέλλοντος τῶν τέκνων μας.

Ἀλλὰ, φίλη Ἰουλία, τὸν κληρὸν μου τοῦτον, τὸν ἄλλως ἱερὸν καὶ ὡραῖον, με δίδει καὶ μέχρι τοῦδε ἰσχύον νὰ δεχθῶ τὸ ψυχρὸν ἥθός μου, ἡ σιγῶσα ψυχὴ μου.

Πολλοὶ γονεῖς δίδουσιν εἰς τὰς κόρας τῶν λαμπροτάτην ἀνατροφὴν, τὰς διδάσκουσι γλώσσας, ἐξαιρουμένης ἴσως τῆς πατρῖου, ὡραίας τέχνας, συμπεριφορὰν διακεκριμένην, καὶ ἔπειτα, ἐχόντες ἄκοντες ζευ-

(Εὐτέρ. Τόμ. ΣΤ'. φυλ. 14)

γνύουσιν αὐτὰς με ἄνδρας ἢ στερουμένους παντάπασι, ἢ πολλὰ ἀτελοῦς ἀνατροφῆς, διότι, δυστυχῶς, σήμερον μόνον σχεδὸν οἱ τοιοῦτοι ἔχουσι περιουσίαν. Οἱ τυχόντες παιδείας καὶ ἀνατροφῆς ὕμνους νέοι, φρονῶ ὅτι εἶναι ὀλιγώτεροι τῶν νεανίδων, ἄλλως καὶ οἱ ὀλίγοι οὗτοι εἶναι ὅλοι σχεδὸν Ἄγριοι Ἀνάργυροι. Λοιπὸν δὲν μένει ἐκλογὴ εἰς τὴν νέαν· ἡ πρέπει νὰ μείνῃ ἄγαμος, ἢ νὰ εὐτυχῇσθῃ ὥστε νὰ τὴν ζητήσῃ πολυτάλαντός τις παντοπώλης.

Ἰδοὺ λοιπὸν ὅποιαν μοῖραν πλάττουσιν εἰς ἡμᾶς, χάριν βεβαίως τῆς εὐτυχίας μας ἐνεργούντες, οἱ ἀγαθοὶ γονεῖς μας. Πρὸς τί ἄλλο ἢ λαμπρὰ ἐκείνη ἀνατροφὴ θέλει μᾶς χρησιμεύσει, ἢ πρὸς τὴν δυστυχίαν μας; Αἱ σκέψεις αὗται με ἤλθον μυριάκις, ἀφ' ἧς ἔγεινα σύζυγος, καὶ ὑπομονῇ, Ἰουλία μου, ἂν ὁ ἀνὴρ μου ἐπέμενεν εἰς τὰς πρώτας ιδέας του. Ἀλλ' αἴφνης τοῦ κατέβη εἰς τὸν νοῦν νὰ γίνῃ πολιτικός — νὰ ἐκλεχθῇ βουλευτής, καὶ ἐκεῖθεν ν' ἀναβῇ εἰς τὴν ἑδρὰν τοῦ ὑπουργοῦ, καὶ τοι οὐδέποτε μελετήσας ὡς ὅλοι οἱ ὅμοιοί του, τὴν ἐπιστήμην τοῦ κυβερνᾶν, τὴν ὅποιαν ὁ Σωκράτης ἀποκαλεῖ θείαν. Ἠλείφθη λοιπὸν πρὸς τὸν βουλευτικὸν ἀγῶνα, ἐξεποίησε πολλὰ τῶν κτημάτων ὅπως ἀγοράσῃ ψήφους, ἐδαπάνησεν, ἐδάνεισε πολλὰ χρήματα ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του καὶ θὰ ἐκλεχθῇ βεβαίως διότι περιεποιήσαιο καὶ τὸ ὑπουργεῖον, ἀλλὰ ἀφοῦ μείνῃ ἐπὶ ξύλου κρεμάμενος. Ὅποιον λοιπὸν μέλλον φυλάττεται εἰς τὰ τέκνα μας, καὶ διατὶ ἤδη ἡ θυσία τῆς νεότητός μου, ἥτις ὅχι εἰς ἄλλην τινὰ θεότητα, ἀλλ' εἰς τὸν τυφλὸν Πλούτον ὀλοκαύτωμα προσεφέρθη, καὶ τοῦτον ἀποιχόμενον ἤδη; Κρίνε τώρα, σὺ ἡ εὐδαίμων ἀληθῶς νέα, ἂν τὸ μέλλον μου δύναται πλέον νὰ ἦναι μειδιῶν· προσεδέθη ἀμετατρέπτως καὶ ὅμως ἀνάγκη νὰ ὑποταχθῶ ἀγογγύστως. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ φρόνησις εἰς οὐδὲν μᾶς χρησιμεύει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποτὲ σχεδὸν δὲν βλέπει πληρουμένας τὰς εὐχάς του, ἢ μάλλον ποτὲ σχεδὸν δὲν γνωρίζει τί εὐχεται, ἰδίως δὲ ἡ δυστυχὴς γυνή, ἥτις δὲν εἶναι ποσῶς κυρία τῆς τύχης τῆς. . .

Σὺ καὶ, γλυκυτάτη μου Ἰουλία, σὺ ἥτις ἤδη εἶσαι, ὡς με γράφεις, Κυρία τῶν κλισίων σου, πρόσχες πολὺ εἰς τὴν ἐκλογὴν σου. Μὴ θήρως τὰ πλούτη, ἀλλὰ μήτε φαντασιόκοπε. Ὁ σύζυγός σου ἂν ἔχῃ πλεῖονα ὀρθὴν κρίσιν καὶ ἀνατροφὴν παρὰ χρημάτων, ἐνταυτῷ δὲ μὴ ἔστω δυσανάλογος πρὸς τὴν ἡλικίαν σου.

Ἐγὼ, ὡς βλέπεις, δυστυχῶς δὲν θέλω δυνηθῇ ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ ἔλθω νὰ σ' ἐναγκαλισθῶ, ἀλλὰ πιστεύητί μοι θαρραλῶς τὴν καρδίαν σου καὶ ἔσο βεβαίᾳ ὅτι θέλω σοὶ φανῇ χρησίμος. Ὑγίαινε ἤδη, ὅταν δὲ ἔλθω εἰς Ἀθήνας τὰ λέγομεν ἀνεμποδίστως.

Ἡ γλυκασπαζομένη σε

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

ΙΟΥΛΙΑ ΤΗ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

Ω! ἔχεις δίκαιον, Ἰφιγένειά μου. Δυστυχῆς ὁ κληρὸς τῶν νεανίδων! Κ' ἐγὼ εἰσέτι δὲν ἐχάρην, καὶ προβλέπω ὅτι θλίψεις εἶναι τὸ στάδιον τῆς ζωῆς μου. Τὶ παράδοξον, ἀφοῦ καὶ σοῦ, τῆς φρονίμου, τῆς σπανίας νέας διεστράφη ἡ ὑπαρξίς; Ἡθέλω μιν εἰπεῖ τοῦτο ὅτε αἱ ψυχαὶ ἡμῶν, κορασίων ἀθῶων καὶ ἀφροντίδων, ἀνοίγοντο εἰς τὰς μαγείας καὶ τὰς ἐλπίδας τῆς ζωῆς;

Δὲν γνωρίζεις δά. Ὁ πρόφρων πενθερός μου συνειδὼν τὰς ἀνοησίας του, ἠθέλησε νὰ πονηρευθῇ καὶ πάλιν τὸν πατέρα μου, νὰ τῷ προσποιηθῇ τὸν φίλον καὶ τὸν ὑποτεταγμένον, ἠθέλησε νὰ πιασθῇ ἀπὸ πρέσβεις, ὅπως διατηρηθῇ εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ἀλλ' οἱ πάντες τῷ ἔστρεψαν τὰ νῶτα· καὶ χθὲς τῷ ἦλθεν ἡ παραίτησίς του. Γέλωτα γενικὸν διήγειρεν ἡ πῦσίς του, ὁ δὲ δυστυχῆς Κλεάνθης, οὔτε νύμφην πλέον, οὔτε βουλευτείαν. Δὲν ἤξεύρω διατί εἰς τὴν χαράν μου, λυποῦμαι τοὺς δυστυχεῖς τούτους, καὶ ἂν ἐγνώριζον ὅτι ἤθελε τοῦτο τοὺς παρηγορήσει, ἔστρεγγον τώρα νὰ λάβω σύζυγον τὸν Κλεάνθην, ἀλλ' οἱ γονεῖς μου, οὔτε νὰ τοὺς ἰδοῦν, οὔτε νὰ τοὺς ἀκούσουν θέλουν. Πλὴν καὶ αὐτοὶ δὲν ἔχουν πρόσωπον νὰ φανοῦν.

Λοιπὸν, ἐτελείωσε καὶ αὕτη ἡ ἱστορία. Ἀλλ' ἄρα γε θὰ μείνουν ἕως ἐδῶ καὶ αἱ ἰδικαὶ μου περιπέτειαι. Ω! φοβοῦμαι, ὄχι! Ἀπειλεῖται δυστύχημά τι, τοῦ ὁποίου ἔσως ἐγείνα ἐγὼ ἡ πρώτη αἰτία, ἀπὸ μίαν ἰδιοτροπίαν τῆς καρδίας, ἀπὸ μίαν νεανικὴν ἐλαφρότητα καὶ ἀστασίαν. Δὲν ἔχω τὸ πνεῦμα ἀρκετὰ ἥσυχον, φιλάττη μου, νὰ σὲ τὰ γράψω ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ω, πόσον τώρα μοὶ ἦτον ἀναγκαῖα ἡ γλυκεῖα καὶ φιλάττη παρουσία σου, ἀλλὰ σὺ ἀδιαφορεῖς, παρασυρθεῖσα ἔσως καὶ σὺ ἀπὸ τὴν κενοδοξίαν τοῦ συζύγου σου, εἰς τὸ νὰ γίνῃς βουλευτίνα καὶ ὑπουργίνα.

Εὐχομαι νὰ γίνῃς, φιλάττη, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦτο ἐλιγόρει τῶν φίλων σου, εἰς περισπασμούς μάλιστα καὶ δεινὰ κλυδωνιζομένων.

Ἡ σὴ ΙΟΥΛΙΑ.

(ἀκολουθεῖ)

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ.

BIOGRAPHIA N.

Ὁ δέκατος ἄγδος αἰὼν, τὸν ὁποῖον ἀπὸ τινων ἤδη ἐτῶν προσπαθοῦν νὰ ἀποδείξωσιν ὡς ἐποχὴν διαρπαγείσαν ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς συζητήσεως, καὶ ὑπὸ τῆς φροντίδος τῶν θετικῶν τῆς ζωῆς συμφερόντων, ἐδείξε, καθόσον ἀφορᾷ τὰς ὡραίαις τέχαις, γενναίῳ τινα καὶ εὐγενῇ ἐνθουσιασμῶν, τοῦ πνεύματος τοῦ ὁποίου ἀρκετὴ καὶ κατάλληλος ἐκτίμησις δὲν ἐγένετο. Ἐν τῇ ἐποχῇ ταύτῃ ἀπαντα τὰ μουσεῖα ἄπερ ἀποτελοῦσι τὸν κύριον στολισμὸν

τῶν εὐρωπαϊκῶν μητροπόλεων ἦσαν ἀνεωγμένα. Καὶ εἰς μὲν τὴν Ῥώμην ὁ Πάπας Κλήμης ὁ ΙΒ' συνέστησε τὸ μουσεῖον τοῦ Καπιτωλίου, ὁ Πάπας Κλήμης ὁ ΙΓ' ἤρχισεν εἰς τὸ Βατικάνον τὸ μουσεῖον τὸ ὁποῖον ἀπεπεράτωσε Πίος ὁ ΣΓ'. καὶ τὸ ὁποῖον ἀπεκάλεσαν ὡς ἐκ τῶν ἱδρυτῶν αὐτοῦ, Πιο-Κλημεντινον.

Ἐν δὲ τῇ Σαξωνίᾳ, ὁ Ἐκλέκτωρ Αὐγουστος ὁ Γ' συνέστησε μετὰ τῆς στοᾶς τὴν ὁποίαν ἠγόρασεν ἀπὸ τὸν δοῦκα τῆς Μοδένης καὶ μετ' ἄλλων κτήσεων ἐν Ἰταλίᾳ, τὸ περίφημον μουσεῖον τῆς Δρέσδης. Μαρία ἡ Θηρεσία εἰς τοὺς Αὐστριακοὺς, Λουδοβίκος δὲ ΙΕ' εἰς τοὺς Γάλλους παρέσχον κοινωρίαν τῶν σπουδαστηρίων, τὰ ὁποῖα μέχρις ἐκείνου ἦσαν ἀποκλειστικῶς προσδιορισμένα μόνον πρὸς τέρψιν τῶν αὐλῶν αὐτῶν, καὶ τὰ ὁποῖα κατέστησαν οὕτω ἡ ἀρχὴ τῶν μουσείων τῆς Βιέννης καὶ τῶν Παρισίων. Παγκόσμιος ὁρμὴ ἤνωσε τότε, ἐν θαυμασμῷ κοινῷ καὶ ἀφιλοκερδῇ τοὺς λαοὺς καὶ τοὺς ἡγεμόνας τῆς Εὐρώπης.

Ὁ Βίγγελμαν ὑπῆρξεν ἡ εὐγλωττος φωνὴ τοῦ γενικοῦ τούτου τῆς ἐποχῆς τῆς κινήματος. Παράδοξος ἡδύνατο νὰ φανῇ κατ' ἀρχὰς ἡ φωνὴ αὕτη ἐν τῇ Γερμανίᾳ. Τῷόντι, πιστεύεται μεταξὺ ἡμῶν ὅτι ἀπὸ τοῦ τόπου τούτου ἦλθε μέχρι τῆς Γαλλίας ὡς ἀσθένεια διαδοτικὴ ἀπὸ λαοῦ εἰς λαόν, ἡ ἀντίδρασις ἡ ἀπαγγελθεῖσα κατὰ τῆς ἀρχαιότητος ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ῥομαντισμοῦ· καὶ πολλοὶ μάλιστα οἱ ὁποῖοι φαντάζονται ἀκόμη τὸν Γκαίτ καὶ τὸν Σχίλερ ὡς Γερμανοὺς ἀπαιδεύτους ἐξελθόντας τοῦ βάθους τῶν δασῶν, μόλις δύνανται νὰ ἐννοήσωσιν, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ὦσι συμπατριῶται καὶ σχεδὸν σύγχρονοι τοῦ θερμότερου θιασώτου τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος. Ἀλλ' ἄλλην ἰδέαν πρέπει νὰ ἔχωμεν περὶ τῆς Γερμανίας· ἡ καλλιέργεια τῶν ἀρχαίων γραμμάτων τὰ ὁποῖα κατὰ τὸν ΙΕ' αἰῶνα ἦτον ἡ ἰδιαιτέρα καὶ ἀποκλειστικὴ δόξα τῆς Ἰταλίας, ἥτις κατέστη τὸ πάθος τῆς Γαλλίας κατὰ τὸν ΙΣΤ'. ἥτις κατὰ τὸν ΙΖ' κατέφυγεν εἰς τὰς ἠνωμένας ἐπαρχίας, διήλθεν κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ΙΗ'. αἰῶνος ἀπὸ τῶν ἀκαδημιῶν τῆς Ὀλλανδίας εἰς τὰς τῆς Γερμανίας, ἐνθα ἕκτοτε δὲν ἔπαυσεν ἔχουσα τὴν λαμπράν αὐτῆς καθέδραν.

Διερχομένη δὲ οὕτω ἀλληλοδιαδόχως δι' ὅλων τῶν μεταγενεστέρων ἐθνῶν, ἡ ἀρχαιολογία δείκνυται ὑπὸ διαφόρους μορφάς, καὶ πάντοτε ἀπεκδυομένη καὶ τι, ἀφίνει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εὐκατάληπτον τὸ βάθος τοῦ πνεύματός της. Ἐνεφανίσθη λοιπὸν εἰς τὸν Βίγγελμαν ἐν τῷ πρώτῳ πυρὶ τῆς μεταμορφώσεως, τὴν ὁποίαν ἐξεπλήρωσε σήμερον ἔτι.

Ἀλλ' ὁ Βίγγελμαν δὲν ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος προσβληθεὶς ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τῆς Γερμανός. Πρὶν αὐτοῦ, ὁ Λέσιγγ εἶχε συναθροίσει τὰς κρίσεις τὰς ἐπενεχθείσας παρὰ τῶν ἀρχαίων ἐπὶ τῶν ἔργων τῶν τεχνιτῶν αὐτῶν· καὶ τὰς εἶχεν ἀκολουθήσει γονιμοποιήσας ὑπ' ἐνθουσιασμοῦ λογικοῦ ὁ Λα-